

ja hind terwetes rublades tähtedega üles tähendatud olema. Vallisid, mille hind üle 5000 rubla kannab, ei võeta poest peal mitte vastu.

Rahastirjate eest, mille juures „Денежное письмо“ adressi peale tuleb kirjutada, maksetakse: a) taaturaha: 7 kop, loodi pealt omamaal ja 10 kop. loodi pealt väljamaale, b) linnatamise raha: kuni 600 rublani $\frac{1}{2}$ kop. rubla pealt; 600–1600 rublani $\frac{1}{4}$ kop. rubla pealt ja veel 1 rubl. 50 kop. lisamaksu; üle 1600 rubl. $\frac{1}{2}$ kop. rubla pealt ja veel 3 rubl. 50 kop. lisamaksu. Peale selle on veel 7 kop. omamaal- ja 10 kop. väljamaal kirja linnatamise eest maksta.

Wakraha võib kirja sees jaata kuni $9\frac{1}{4}$ kop., hõberaha kuni 4 hõberubla ja 95 kop., ja kuldraha kuni 30 rubla; raha peab aga nõnda paberil sõjse pandub olema, et ta ilkuda ei anna. Kadumaminemise korral maksab kroonu kviitungi ettenähtamise peale täie summa välja.

Telegrammid. Telegrahi sõnumite maks on sahejagune: a) põhjusaad, b) maks iga sõna eest. Põhjusaad terwet Wenemaal on 15 kop. Maks iga ühiku sõna eest on 1) linnades 1 kop. 2) igas Euroopa-Wenemaal sohta, Soomemaal ja Kaukasuses 5 kop. 3) Kõla-Wenemaal 10 kop.

Stempelmargid. 80-ne kopikaline stempelmark tuleb panna: wõllkirjade, sündimise-, ristimise-, taulatuse- ja surutähtede peale, siks ja palwe- ja tahtustekirjade peale igasõle lohtuise. Wastuse tarwis tuleb veel teine mark 80 kop. palwestekirjale juurde panna.

Kviitungide peale, mis üle 5 rubl. läherwad, on 5 kopikaline stempelmark panna, millest kviitertija oma nime läbi kirjutab

Poole tee peal.

„Kas oleme siis walmis?“ „Walmis — sul on digus! Walmis nälja minema — nagu narakud! Sumal näeb seda.“

„Mitte nõnda, Priido, mitte nõnda! Ära tee oma elu raskemaks kui ta juba on. Wiha ei tee mitte, mis armas on Sumala meelest. Tule ja waata ommetegi“ — sellega awas noor naine, kelle näo peal juba mure korisud olivad näha, kambri ulse ja näitas wordi peale, milles kaks last rahuliseft mogas — kui meie ta waeselt ja paljalt siit lahsume, oleme ommeti oma lastega terwed. Soiafs Sumal meile ommeti seda õnne alati!“

„Sina oled kole wiisakas, Justine. Terwed, jah, terwed serjajad“ — talupoeg naeris meeliskult ja teotawalt ja wahtis mõruda nāoga tuba mõõda ümber. Oli see ju madal, suur talutuba; lagi ja seinad tunnistawad, et siin mitu põlwe oli elatud ja tööd tehtud. Tähejaks läinud seinad ja suur ahi potilwiidest ei awaldanud mitte lõige paremat mõju waatoja peale. Paar lagunud tooli ja paar potti ja lauasi oli veel toas näha. Kuu paistis alnast siisse. Ühe alna peal seisid poolkuiwanud roos ja see tegi toa veel rõõmuwaesemaks.

Majakraam oli, peale woodite kambri, juba kõik küünis redelwantri peale palitud. Veel paar tundi, ja Priido Eppler pidi naese lastega majast ja õuest lahsuma, õuest, mis mälestawast saadit tema esiwanemate oma oli olnud. Kurwad, rasked tunnid olivad need wiimsed tunnid wanaš kodus!

„Tule, Priido, — katsume ta natukene magada. Ega enne kella kolme meie jo minema ei saa, ja nüüd on alles kella kümme.“ Nõnda rääkis naene tasafelt.

Katsu sina, Justine, magada, mina kü ei saa, seda ma tean. Minul ei ole seda ka tarwisgi. Mine sina, waene naene, oled jo wiimsed päewad tangešte ennast wäsitanud, ja kui wāga veel, mine — ja head õõd!“ Nende sõnade juures hakkas mees waljuste nutma, ja see tähendab enam kui naise pisarad.

„Priido, mo waene mees.“ Justina pani oma kae temale ümber kaela ja tõmbas tema pea oma külge — „Priido, ära kurda, mõtie ikka, et meil õnnetusel veel üks troost on — meie oleme süüta.“ — Siis kargas mees üles, kistus enese ätiselt ja wihaiga omaš truuiš naeselt lahti ja hüüdis sügawa healega: „Süüta, ja, seda meie oleme, meie oleme kõik teinud, mis meie jõuus oli. Süüalune on see seal ülewal“ — hirmus wiha šatendas tema palgest „see koer seal, kes mind oma wale sõpruse šõse määsis, mulle waesele ikka jälle laenas, mind hakust saadit suurte summadega aitas, ikka juure lisades: Teen jo seda heameelega — kui naabrid teine teist ei aitaš, noh, see oleks kena tüst! Ja mina uskusin teda omaš rumaluses, oh Sumal, — tunni — tunni see liig hilja oli, tunni ta nõõri mulle kui waesele metsloomale kaela wištas, tunni kõik mo pārandus tema kätte langes! Selle peale šais tigeđa meel juba algusest saadit, oh ša tige kawal, ja nüüd, nüüd olen ma nii laugele jõudnud. Kõik, kõik tema pāralt! Maja, duu, nurmed, aasad — tema oma, kõik tema pāralt, ja minu osa — sandikott! Aga —“ āhwardades tõstis Priido Eppler kae üles ja näitas ruskaga naabri maja poole — „aga seda ma sulle ei lingi, ša tige loom! Pāew tuleb, ehk ša õõ, millal sina Priido Eppleri peale pead mõtlema, seda sina kodunt wālja ajasid, ma wannun ja tõotan seda šõige selle juures, mis mulle pūha on, oma isa nime juures ja —“

„Pea sinni, Priido, pea sinni“ — palus Justina, „āra tee nii hirmust pattu ja āra lase šattemašmise mõ-“